

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3004/2019
18.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства - Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2696/18 од 18.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2696/18 од 18.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2696/18 од 18.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр.1. 19/18 од 05.04.2018. године, ставовима првим, другим, трећим и четвртим изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању И 650/05 (сада нова ознака И 564/17), исплати на име главног дуга, трошкова парничног поступка и трошкова извршног поступка износе ближе означене у сваком од наведених ставова изреке, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2696/18 од 18.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем у ставу четвртом изреке у погледу главног потраживања и трошкова извршења и у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о камати на трошкове извршног поступка тако што је обавезана тужена да тужили на

досуђене трошкове извршног поступка плати законску затезну камату почев од 12.01.2018. године до исплате док је одбијен захтев тужиље за исплату законске затезне камате на трошкове извршног поступка за период од 19.04.2005. године до 11.01.2018. године. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилја је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и други против Србије; предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

С`тога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права - одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене државе за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, те одредби члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком гарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог

закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Околност што је другостепени суд преиначио одлуку о трошковима извршног поступка у делу којим је одлучено о законској затезној камати на износ досуђених трошкова извршног поступка, не чини ревизију дозвољеном у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с обзиром да ревизија изјављена против решења о трошковима поступка никада није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија у смислу члана 403. у вези са чланом 28. став 1 и 420. став 6. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 154. став 1. ЗПП јер трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић